

IN DE SCHIJNWERPER

Brigitte de Vries: 'Ik train tweeënhalve uur per dag'

Het gebeurt niet vaak dat iemand zichzelf aanmeldt voor deze rubriek. Brigitte de Vries (61) deed dat onlangs wel. Ze woont met haar man Cees Fray (74) in het witte huis op Zuid-einde 274 (zie foto).

Waarom wilde je in De Schijnwerper?

Omdat ik schilder en ik het leuk vind als andere mensen zien wat ik maak. De mensen aan wie ik het weggeef of die het kopen vinden het ook leuk: je wordt er blij van. Alle werken die ik hier in de kamer heb staan zijn 40 x 30 cm. Daar wil ik veertig euro per stuk voor hebben. Ik ben er toch effetjes zoet mee om het te maken en het kost je verf en doek, dus...

Sinds wanneer schilder je?

Drie jaar. Ik ging eerst tekenen met stiften. Daar heb ik mappen vol van. Maar toen dacht ik: dat kan ook met verf. Ik ben doeken gaan kopen en ben gewoon gaan schilderen. Best wel leuk eigenlijk. Vandaar. Ik heb er al zo'n tweehonderd gemaakt. En nog eens driehonderd tekeningen. Ik schilder iedere dag. Ik sta ook wel op kofferbakmarkten, bij de Groene Wig in Wormer en ook in Wijk aan Zee, maar daar verkoop ik ze niet.

Wat wil je ermee uitdrukken?

Het gevoel. Hoe ik me op dat moment voel: blij of verdrietig. Die vrouw die je daar in haar blootje ziet zitten is rustig, relaxed; in haar 'eigen' gekeerd. Van die twee koeien daar lijkt die ene koe de andere. En dat is weer liefde. Snap je? Die andere twee zijn happy, want daar heb ik een hartje bij geschilderd. Happy feelings. En die linker met al die kleurtjes betekent: jezelf zijn. Misschien voelen andere mensen dat ook zo.

Cees was molenmaker, toch?

Klopt. Hij had achttien man personeel en werkte veel in Zeeland. Op zijn veertigste had aannemer Jan Kuyt hier in Westzaan een uitvoerder nodig. Dat zou tijdelijk zijn, maar Cees is gebleven. Tegenwoordig heeft hij met alles moeite. Zijn hele lijf is versleten. Hij

heeft veel pijn.

Wat heb je zelf gedaan?

Ik zat op Mavo de Bark. We woonden op het terrein van Albert Keijzer (Oostzijde), omdat mijn vader daar werkte. Daarna ben ik bij de ABN AMRO op de Vijzelstraat in Amsterdam gaan werken. Ik deed daar betalingsverkeer; achter de computer zeg maar. Daarna werkte ik bij verzekeringsmaatschappij Koning & Boeke op de Lagedijk. Maar eigenlijk wilde ik kapster worden. Maar die mensen kletsen zoveel en toen ben ik maar honden- en kattenkapster geworden. In Amsterdam Osdorp was een trimsalon die ik huurde en zo ben ik voor mezelf begonnen. Je bent jong en je wilt wat. Ik heb daar diverse diploma's en ook mijn 'middenstands' voor gehaald. Dat heb ik een jaar of vijf gedaan.

Hoe heb je Cees ontmoet?

Nou, daar. Hij had een blonde bouwvrou die ik trimde. 'Moet je wat drinken?' en blablabla... En zo kwam het ervan. Ik was toen 23 en hij 37. Het was geen liefde op het eerste gezicht. Die moest eerst wel groeien. Hij had een vriendin gehad, maar die was overleden. Hij wou geen vrouw meer. Totdat ik kwam. En toen was het weer goed. Pas toen ik vier jaar later zwanger was van Kai zijn we gaan trouwen. Ik stopte met werken om voor Kai te zorgen. Cees zijn ouders hebben tot hun dood in dit huis gewoond. Zijn moeder is negen jaar geleden overleden, zijn vader vier jaar geleden. Cees en ik hebben al die tijd 'achter' in een pipowagen gewoond. Kai (34) heeft onlangs dit hele stuk grond gekocht, waardoor wij hier kunnen blijven wonen. Hij woont nu met zijn vriendin Boukje van der Werf nog op de Vaartdijk. Kai is smid. Hij kan alles: onderwaterlassen, schilderen, timmeren. Hij heeft gouden handen. Ze gooien dat achterste stuk plat en bouwen daar voor zichzelf iets nieuws, om in de nabije toekomst mantelzorgers voor Cees te kunnen zijn.

Sport je ook?

Ja, ik train iedere ochtend vijf kwartier bij BigGym in Wormerveer. Zelfs in het weekend. Thuis train ik ook. In de

schuur staat een roeiapparaat, ik spring trampoline en ik boks. En bankdrukken doe ik ook. Tweeënhalve uur per dag. Ik train al vanaf mijn twintigste. Ik vind dat lekker. Ik wil niet dat alles gaat lubberen.

Eet je ook heel gezond?

Nou, af en toe eet ik slecht hoor, al zeg ik het zelf. Ik leef maar een keer natuurlijk. Als ik ergens trek in heb dan eet ik dat gewoon. Ik ga niet op worteltjes leven of zo. Ik heb al zestien jaar een tumor in mijn hoofd. Ik ben laatst in de scan geweest en nu is hij weer groter geworden. Ik moet er rekening mee gaan houden dat ik uitval kan gaan krijgen. Die tumor bestaat uit allemaal bloedvaten. Ze zouden dat wel weg kunnen halen, maar als dat dan knapt, dan word je daar natuurlijk ook niet vrolijk van. Dus ik leef met de dag. Daarom doe ik gewoon waar ik zelf zin in heb.

Beïnvloedt die tumor je leven?

Nee, niks. Ik zeg het nu, maar ik denk er geeneens aan. Het is wat het is, dus klaar. Nou, ik heb wel eens steken door mijn hoofd en nog een paar dingetjes. Ik denk niet veel op een dag. Alleen wat moet. en verder stoort ik me ner-

gens aan. Waarom zou ik? Ik geniet van mijn leven, zolang ik leef. En daarom schilder ik ook. Ook mijn kleren zijn altijd vrolijk, sliertjes in mijn haar. Dat doe ik al jaren. Vaak gelakte nagels.

Hoeveel tatoeages heb je?

Zesenzestig. Overal. Hier heb ik een kolibrie met een kroontje. Deze vlieger heb ik zelf bedacht. Voor als ik ga hemelen. Ik heb ook mijn mond laten tatoeëren. Van een zoen op een papiertje als voorbeeld. Hij zit hier, aan de binnenkant van mijn bovenbeen. Cees vindt het niet zo leuk dat ik zo onder zit. Maar hij heeft er zelf ook een op zijn arm: van mij, met een leeuw. Dat is mijn sterrenbeeld. Toen ik jong was droeg ik hele grote oorbellen. Drie gaatjes zijn totaal uitgescheurd, omdat Kai daar toen hij jong was aan trok. Maar ach, wat maakt dat uit?

Wat vind je het allerbelangrijkste in het leven?

Dat ik happy oud mag worden. En gezond natuurlijk. En verder: het is wat het is. Ik ben tevreden. Ik heb Cees, zestig eenden die ik voer, ik heb Kai, Boukje en mijn kat Tijger. Dat is toch mooi?

Marijke van der Pol

'Ik doe gewoon waar ik zelf zin in heb'